

Vrata revnega hlevca v Betlehemu so bila odprta in Jezušček jih je že zdaleč zagledal. Stegnil je drobceno ročico, jo pritisnil na usteca in jim pošiljal poljubce. Ko so naši potniki klečali v hlevcu pred njim, jih je ljubkoval in jim je obljubil svoj blagoslov.

Pomolili so in skupno zapeli lepo božično pesem, ki so se je bili naučili doma na severu. Nato so pozdravili še sveto mater Marijo in očaka svetega Jožefa, pa se podali nazaj na pot v deželo murnčkov. Vitez Večer pa je odhajal v svoj skalnati grad.

Pomlad je že bila, ko sta naši romarici dospeli na domača tla.

»Od kod prihajata, ubežnici?« je zakričal nad njima slavec, ki ju je prvi zagledal.

In pripovedovali sta o svoji poti.

Ptičice so ju poslušale in ko je bilo pripovedovanja konec, so se zjokale, ker tudi one niso videle božjega Deteca.

Od tega časa pa pri nas skoraj vse ptičice v prvih septembrskih dneh, ko se prične oglašati zimska burja, povežejo culice, zapro svoje kočice, vzamejo potne palice v roke in krenejo na pot na jug gledat, če se ni morda ljubi Jezušček zopet povrnil na zemljo.

Adolf Šinkovec:
Svetonočna.

*Priroda vsa je v belem snegu,
odeta s haljo zlate mesečine,
v svetlobi jasni poje zvon iz line,
prinaša mir domovom v bregu.
Sveti večer je nocoj.
Duša, o rajski mi sreči zapoj!
Srca se radostijo,
duše v nebo hrepenijo,
ob jaslicah molimo
in gledamo Jezuščkov dom ...
Vse vonja po oljki,
potici dišeči in vinu opojnem;
v rokah otrók tiče molki ...
Hrepenenje iz oči v hlevček strmi,
kjer svečke gorijo
in ovčke po mahu hitijo
s pastirci in pesmijo v Betlehem ...*

